

Федір Анненков:

«Я ЛЮБЛЮ СВОЮ ПРОФЕСІЮ»

Закінчилися ювілейні урочистості з нагоди 60-річчя. Життя, як кажуть, входить у звичне русло. Федір Михайлович Анненков, головний лікар району, може трохи перевести подих. І відповідати на ряд наших запитань.

— Федоре Михайловичу, звідки походять Ваші корені? Як розпочався Ваш шлях у медицину?

— Цей шлях був досить тернистий. Народився я в далекому Казахстані, в селі Черемшанка Глубоківського району Східно-Казахстанської області. Сім'я була бідна, ріс без батька. Мама працювала в школі техробітницею і на цю зарплату жили втроях: мама, я і моя старенька хвора бабуся. Грошей на життя не вистачало. Тому з тринадцяти років став підробляти на лісоповалі: складав і спалював сучки. За це мені трохи платили. Із-за роботи три рази на тиждень мені доводилося пропускати заняття у восьмирічній школі. Тому закінчував школу з великими труднощами. Але все-таки закінчив.

Потрібна була спеціальність, щоб допомагати матері. Тому я вступив до гірничопромислового училища у місті Ленінгорську, яке і закінчив у липні 1961 року за спеціальністю слюсар по ремонту промислового обладнання. По розподілу училища поїхав на роботу на Іртишський хіміко-металургійний завод по виробництву рідкоземельних металів. До речі, підприємство тоді було секретним і ми всі давали підписку про нерозголошення виробничої таємниці.

Півроку працював в бригаді слюсарів по ремонту устаткування, а потім став

сілля... Продовжував працювати на заводі апаратником по виробництву рідкоземельних металів.

— Вибачте, Федоре Михайловичу, але я щось ніяк не можу зрозуміти зв'язок рідкоземельних металів і медицини.

— Після армії я ще півроку працював на заводі разом з Галиною. Але потім вирішили їхати у Львів вступати у медичний інститут. Галина завжди мріяла стати лікарем і мене вмовила. Я спочатку, чесно кажучи, вагався. Але тепер не жалкую за

пройшли шлях від простого лікаря до головного лікаря району. Це характеризує Вас, як особистість. З якими проблемами Ви зіткнулися на посаді головного лікаря?

— В 1976 році я був призначений заступником головного лікаря з медичного обслуговування населення, а 20 квітня 1978 року став головним лікарем Рівненського району.

Я розумів, що в таких умовах, коли стеля в поліклініці підперта кілками, коли корпуси на вулиці Дераж-

працівники — обслуговуючий персонал.

За роки незалежності були для лікарні і критичні моменти, коли коштів практично не надходило, а медпрацівники місяцями не отримували заробітну плату. Здається (тьфу, тьфу) це все залишилося позаду і будемо надіятися, що назажди.

За останні роки нам вдалося відремонтувати 2,5 тисяч квадратних метрів покрівель, центральний вхід, харчоблок, переход між корпусами. Провели ремонт котельні. Придбали міні-піч для харчоблоку. При сприянні райдержадміністрації проведено, як тепер кажуть, євроремонт полового і хірургічного відділень. За два останні роки в три рази збільшилося фінансування на харчування хворих. В раціоні з'явилось м'ясо, масло. А ще не так давно ми могли запропонувати хворим хіба що „пустий“ суп і прісну перловку.

— А з медикаментами як?

— В цьому питанні ще багато проблем. Ми забезпечуємо безплатно 80% необхідних медикаментів пільговикам і всім іншим на першу добу перебування в лікарні. Звичайно, цього мало. Вважаю, що в медицині необхідні негайні реформи. Статус, в якому зараз вона перебуває, — це вже анахронізм.

— Ваші плани на майбутнє?

— Насамперед, зробити якісний ремонт по всій лікарні. Дуже надіємося на допомогу спонсорів. Потрібно придбати і більш сучасне медичне обладнання, наприклад мобільний флюорограф і ендоскопічну апаратуру. Все, звичайно, впирається в кошти.

установка, а потім став бригадиром аварійної бригади слюсарів. Всяке бувало. Іноді не виходили із заводу по декілька днів, поки не усували аварійну ситуацію.

– Ви віддавали себе тільки роботі?

– Я був молодий, життєрадісний, займався спортом, брав участь в художній самодіяльності. Мене обрали секретарем комітету комсомолу. До речі, саме тоді я зустрів свою долю, сімнадцятирічну дівчину з України Галину. І не розлучаємося по сьогоднішній день. Але тоді про одруження ще мови не йшло. Тим більше, що восени 1963 року був призваний до лав Радянської Армії. Три роки служив в Угорській Народній Республіці. Звільнився у запас у листопаді 1966 року у званні старшого сержанта. І всі ці роки Галина мене вірно чекала. Це дуже допомагало зносити труднощі військової служби.

Я тоді мріяв, як і Галина, продовжити своє навчання. Але в неї була середня освіта, а у мене – вісім класів. Ще в армії вдалося закінчити вечірню школу в місті Сехешвехерваре. Повірте, це було далеко не просто, адже я проходив дійсну службу. Мені тоді пропонували без екзаменів вступити на навчання у Військово-хімічну Академію в Москві. Відмовився. Мене чекала наречена. Я навіть Галині весільне вбрання в Угорщині купив.

Повернувся на завод. Тут і зіграли комсомольське ве-

свій вибір. А чому саме у Львів поїхали? Недалеко до батьків Галини.

Вступили на педіатричний факультет. На другому курсі народився наш первісток, Олександр. Важко було, але Галина заняття не переривала. Допомогали доглядати Сашка спочатку студенти, а потім батьки. Я і в інституті займався громадською роботою. Спочатку був обраний секретарем комітету комсомолу педіатричного факультету, а на четвертому курсі – другим секретарем комітету комсомолу інституту. Навіть зарплату отримував. Яка не яка, а допоможе сім'ї.

Закінчив інститут з відзнакою і отримав направлення в Рівненську область. Спочатку хотіли залишитися працювати в інституті, але я відмовився. І теж не жалкую. Я людина рішуча і назад оглядатися не звик.

Пройшов інтернатуру по дитячій хірургії в Рівненській міській дитячій лікарні. В 1974 році поїхав на роботу в Клевань. Моїми наставниками вважаю Миколу Кузьмича Носальчука, Георгія Володимировича Горлінського, Івана Григоровича Федорко. Це були висококваліфіковані спеціалісти, чудові люди. Жаль, але всі вони вже пішли з життя. Працюючи на посаді хірурга, доводилося займатися як дорослою так і дитячою хірургією, а також урологією і травматологією. Добре пам'ятаю ту стару, маленьку Клеванську лікарню.

– Ви досить швидко

ненській завалюються – працювати далі неможливо. Мою тривогу розділяв і Володимир Антонович Плютинський, голова тодішнього колгоспу „Зоря комунізму”, нині народний депутат України, керівник агрокорпорації „Зоря”. Довго працювали над проектом нової лікарні. У 1980 році приступили до будівництва. Процес будівництва був досить складним. Керувати цим процесом – теж непросто. І ніхто з мене тоді не знімав обов'язків по організації лікувального і профілактичного процесу в старих, аварійних корпусах. Лікарня будувалася на кошти колгоспу „Зоря комунізму”. Але у 1985 році Рада Міністрів УРСР відмовилася повернути колгоспу обіцяні гроші і фінансування припинилося. Нам здали недобудований комплекс. Довелося затратити багато зусиль, щоб „запустити” лікарню. Самостійно усували недоробки, ставили сотні кранів, унітазів, замків на дверях тощо. Закупили і змонтували меблі, підлагодили лікувальний процес. І лікарня запрацювала!

– Федоре Михайловичу, що Ви можете сказати про теперішній стан Клеванської районної центральної лікарні?

– Зараз тут 285 ліжок, а поліклініка розрахована на прийом 600 хворих за зміну. Функціонує 12 відділень. Колектив досить великий, згуртований. Це 110 лікарів, 243 працівника середнього медичного персоналу, 143

чайно, витрається в кошти. Але, думаю, з нашими працівниками ми зуміємо подолати всі труднощі. В колективі є люди, з яких можна брати приклад. Це, насамперед Людмила Іванівна Наумець, Лідія Степанівна Звенигородська, Тамара Миколаївна Іскандерова, Віктор Іванович Чубрій та багато інших.

– Федоре Михайловичу, дозвольте задати непросте запитання. Ви щаслива людина?

– В житті бувало по-всякому. Не люблю, наприклад, згадувати час, коли, в силу різних обставин, довелося на деякий час залишити медицину. Але я нікого не виную. Що було, те було. В.А. Плютинський запропонував мені стати своїм заступником. Звичайно, сільське господарство – не моя стихія, але я намагався свої обов'язки виконувати добросовісно. Головне, що ці декілька років не пройшли даремно. За це Володимир Антоновичу я щиро вдячний.

У 1992 році захистив кандидатську дисертацію, побудував будинок, посадив сад. Словом, все як у людини.

У мене чудова сім'я. Два сина пов'язали свою долю з медициною, як і батьки. Підрастають онуки. Я люблю свою професію і добре знаю, що таке лікарський обов'язок. Так, я щаслива людина.

– Дякую за розмову.

Записав
С.СЕРГІЄВСЬКИЙ.